

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 126.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνών Δρ. 1.—
» » 'Επαρχιών » 1,20
» » 'Εξωτερικού » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
'Εν δδῳ 'Ερμού αριθ. 79.

Είς οὐδέν, εκτός τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν «Παιδῶν» ἀνευ προπληρωμῆς.

Ὁ Φαρνέσιος Ταῦρος.

Ο ΦΑΡΝΕΣΙΟΣ ΤΑΥΡΟΣ.

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ

Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ.

Τὸ παρὸν σύμπλεγμα παριστᾷ τὸν Φαρνέσιον Ταῦ-

ρον ὑπάρχοντα ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Νεαπόλεως. Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τῆς ἀρχαίας τέχνης εἶναι ἔργον τῶν ἐκ Τράλλεων τῆς Καρίας ἀδελφῶν 'Απολλωνίου καὶ Ταυρίκου, οἵτινες ἤκιμαζον περὶ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ ἀνῆκον εἰς τὴν Σχολὴν τῆς 'Ρό-

δου. Ἐν τῷ συμπλέγματι τούτῳ παρίσταται ἡ Δίρκη προσδεδεμένη εἰς τὰ κέρατα ἀγρίου Ταύρου ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ζήθου καὶ Ἀμφώνος. Ὁ δὲ λόγος, δι' ὃν προσεδέθη ἡ Δίρκη, εἶναι ὁ ἑξής· Ἡ Δίρκη ζυλοτοποῦσα τὴν πρώτην γυναῖκα τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λύκου, Ἀντιόπην, τὴν μητέρα τοῦ Ζήθου καὶ Ἀμφώνος ἔρριψεν εἰς φυλακὴν καὶ ἐτυράννει διὰ παντῶν βασιλέων. Ἡ Ἀντιόπη κατορθώσασα νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς φυλακῆς κατέφυγεν εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς, οὔτινες δέσαντες τὴν Δίρκην εἰς τὰ κέρατα τοῦ Ταύρου ἀφῆκαν αὐτὴν ν' ἀποθάνῃ οἰκτρότατον θάνατον. Μετὰ τὸν θάνατόν τῆς ἐρρίφθη εἰς πηγὴν, ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Δίρκη.

Ἡ Δίρκη ἄς χρησιμεύῃ ὡς παράδειγμα, ὅτι ὁ κακὸς ἀπολαμβάνει τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ ἀριθμὸν 124.)

Αἱ σκέψεις τοῦ Ἑμμανουὴλ εἶχον προσέτι λάβει νέαν διεύθυνσιν πρὸς ἀντικείμενον οὐχ ἥττον θλιβερόν. Αἱ χρηματικαὶ του ὑποθέσεις εἶχον ἤδη φθάσει εἰς κακὴν κατάστασιν, διότι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἔζη, ἦτο παραπλήσιος τῆς σπατάλης, αἱ δὲ ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις του εἶχον καταντήσῃ ἀναλόγως κινδυνώδεις. Ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε πορευθεῖ πρὸς τὸν φίλον του, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευταίας ἐορτῆς, ὅπως παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ ᾔναι μᾶλλον προσεκτικὸς εἰς τὸ μέλλον, διότι προσέδλεπε κάλλιστα τὸ ἀποτέλεσμα τοιαύτης σπατάλης· ὁ Ἑμμανουὴλ ὅμως εἶχε δεχθῇ τὰς παραινέσεις του μετὰ ψυχρότητος, καὶ ἔκτοτε σχίσμα ἤρχισεν εἰς τὴν φιλίαν των, ἥτις ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ καταστραφῇ ἔντελως.

Ἡ θαυμάσιος μεταβολή, ἥτις εἶχε λάβει χώραν εἰς τὰς καρδίας τῶν γονέων τοῦ Ἑμμανουὴλ εἰς τὴν Ἑλθετίαν, εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Κωνσταντίνου, ὅστις πρὸ ὀλίγου μόνον ἦτο πολὺ ἀφωσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντα καὶ εἰς τὰς ἱεροπραξίας τῆς παπικῆς ἐκκλησίας, τῶρα ὅμως εἶχεν ἐννοήσῃ τὰς πλάνας αὐτῆς, καὶ ἦτον ἐτοιμος νὰ δεχθῇ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν ἐγένετο βιαστικῶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν καὶ ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν αὐτοῦ ὅπως ἀποκρούσῃ τὰς ἰδέας ταύτας, καὶ διὰ σωματικῶν σκληραγωγειῶν νὰ ἐπαναπαύσῃ τὴν ὑπὸ ἀμφιβολιῶν ταραττομένην συνειδησίν του.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως ἡ ἀλήθεια ἐλάμβανε στερεωτέραν ρίζαν εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ἐπὶ τέλους ἐνόησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἐκ τῶν δύο. Ἐάν

ὁ Πάτερ Φερνάνδος δὲν ἦτο τόσο ἐνησυχολημένος εἰς τὸ ἔργον τοῦ νὰ συλλαμβάνῃ αἰρετικούς, θὰ παρέττει ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἤρχετο πλέον διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ, καὶ ὅτι ὁσάκις ἐγίνετο πανήγυρις ὁ νέος ἦτο πάντοτε ἡναγκασμένος νὰ μένῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Ἑμμανουὴλ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐθαύμαζε διὰ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ἀπέφευγεν, ὕστερον δὲ ἐσυμπέρανεν, ὅτι ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς ψυχρότητος, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχε δεχθῇ τὰς συμβουλὰς τε, ἀντι ὅμως νὰ μετανόησῃ διὰ τὴν διαγωγὴν του, ἀπεφάσισε νὰ φερθῇ ψυχρότερος πρὸς αὐτὸν, διὰ τὴν μακροχρόνιον ἀπιστίαν τε ἀπὸ τὴν οἰκίαν τε. Ἡ τοιαύτη ἀπόφασις ποτὲ δὲν θὰ ἐγένετο, ἐὰν ὁ δυστυχὴς Ἑμμανουὴλ δὲν ἦτο εἰς ἐπικίνδυνον χρηματικὴν κατάστασιν. Ἀκόμῃ ὀλίγας ἐβδομάδας καὶ αἱ ὑποθέσεις του ἤθελον εἶσθαι εἰς τὸ ἔπακρον περιπεπλεγμένοι, ὀλόκληρος δὲ ἡ Σεβίλλη θὰ ἐγνώριζε τὴν κατάστασίν του, καὶ οὕτω θὰ ἔπιπτεν ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς του θέσεως εἰς τὰ κατώτατα στρώματα, συμπαράσῳρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ἀθώαν Ἰσαβέλλαν.

Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο τρομερὰ, καθίστατο δὲ ἔτι φρικωδεστέρα ὑπὸ τῆς ἐτέρας σκέψεως, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ προφυλάξῃ τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τῆς κραταιᾶς χειρὸς τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως, μὴ ἔχων πλέον τὰ μέσα νὰ ἐξαγοράσῃ ἀπὸ τὸν Πάτερ Φερνάνδον τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς. Ἐνῶ δὲ ἐδάδιζεν ἀνησύχως εἰς τὸν κῆπον σκεπτόμενος μετὰ πικρίας ἐπὶ τῶν φοβερῶν τούτων ἀντικειμένων, ἤσθάνθη αἰφνης χεῖρά τινα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ στραφείς εἶδε τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐδέχθη μετὰ βλέμματος ὑψηλόφρονος.

«Φοβοῦμαι, φίλε μου,» εἶπε φιλοφρόνως ὁ Κωνσταντῖνος, ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου δὲν πηγαίνουν καλῶς.»

«Φίλε μου!» ἐξεφώνησεν εἰρωνικῶς ὁ Ἑμμανουὴλ. «Ὁχι, κύριε, ἦτο καιρὸς, καθ' ὃν ἤμην τῷ ὄντι φίλος σε, ἀλλὰ τῶρα τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει ἕτως. Ὁ φίλος εὐρίσκειται πλησίον ἐν καιρῷ λύτης καὶ στενοχωρίας, καὶ δὲν ἀποφεύγει τὸν φίλον του ἕως ὅτου ἡ καταστροφὴ του εἶναι βεβαία! μόνον ἐχθρὸς πράττει ὅπως σὺ ἔπραξας.»

«Μὲ παρενόησας ἀδίκως, Ἑμμανουὴλ,» ἀπεκρίθη ὁ Κωνσταντῖνος, τηρῶν τὸν αὐτὸν εὐμενῆ τρόπον, ἀν καὶ μετὰ δυσκολίας, «ἀλλ' εἶχες δίκαιον, τὸ παραδέχομαι· ἔχε ὅμως ὑπομονὴν νὰ μὲ ἀκροασθῇς καὶ θὰ μάθης τί μὲ ἐκράτησεν ἐπὶ τοσούτου μακράν σου.»

Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, — ἀπεκρίθη μετὰ ψυχρότητος ὁ Ἑμμανουὴλ, ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος τὸν διέκοψε, προσθέσας, «Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃς διότι τὸ πρᾶγμα ἐνδιαφέρει σὲ σχεδὸν ὅσον καὶ ἐμέ· α! Ἑμ-